

KARIN
SLAUGHTER
VERBROKEN

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2010 Karin Slaughter
Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.
Oorspronkelijke titel: *Broken*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 Ineke Lenting
Vertaling inleiding: Tassio Ferrand
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Jarno Saren / Arcangel Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1428 9
ISBN 978 94 027 7063 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk bij HarperCollins Holland oktober 2017
Negende druk oktober 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer.
Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Door het winterse weer was het lichaam op de bodem van het meer gelukkig nog in goede staat, maar het weer betekende ook dat je op de oever koud tot op het bot werd en bijna niet meer wist hoe het in augustus was geweest. De zon op je gezicht. Het zweet dat in straaltjes over je rug liep. De airco in je auto die nevel uitstootte omdat hij niet tegen de hitte op kon. Hoe Lena zich ook inspande, elke herinnering aan warmte ging verloren op deze regenachtige novemberochtend.

‘Ze hebben haar!’ riep de leider van het duikersteam. Vanaf de kant gaf hij aanwijzingen aan zijn mannen, waarbij zijn stem gedempt werd door het aanhoudende geruis van de regen. Toen Lena haar hand opstak om te zwaaien stroomde het water naar binnen langs de mouw van de dikke parka die ze om drie uur ’s nachts had aangeschoten nadat ze het telefoontje had gekregen. Het regende niet hard, maar wel onafgebroken; de druppels tikkelden aanhoudend op haar rug en sloegen tegen de paraplu die ze op haar schouder liet rusten. Het zicht was ongeveer tien meter. Alles wat daarbuiten viel, was gehuld in een dampige mist. Ze sloot haar ogen en dacht weer aan haar warme bed en aan het nog warmere lichaam dat om haar heen gedrapeerd had gelegen.

Het schelle gerinkel van de telefoon om drie uur ’s nachts voorspelde nooit veel goeds, en al helemaal niet als je bij de politie werkte. Met bonkend hart was Lena uit een diepe slaap ontwaakt en ze had automatisch de hoorn van de haak gegrist en tegen haar oor gedrukt. Ze was de hoogste in rang van de stand-by rechercheurs en moest op haar beurt andere telefoons door het hele zuiden van Georgia laten rinkelen. Haar chef. De lijkschouwer. De brandweer. Het Georgia Bureau of Investigation om door te geven dat er een lijk was gevonden op staatsterrein. De rampenbestrijdingsdienst, waar een lijst lag met enthousiaste vrijwilligers die meteen oproepbaar waren als er naar lijken gezocht moest worden.

Inmiddels had iedereen zich op de oever van het meer verzameld, maar sommigen waren zo slim om in hun auto te blijven zitten, met de

verwarming op de hoogste stand terwijl de ijzige wind het chassis deed schommelen als een wieg met een baby erin. Dan Brock, de plaatselijke begrafenisondernemer die tevens dienstdeed als gemeentelijk lijkschouwer, zat te slapen in zijn busje, met zijn hoofd tegen de rugleuning en zijn mond wijdopen. Ook het ambulancepersoneel bleef behaaglijk in de wagen zitten. Lena zag ze door de raampjes in de achterportieren gluren. Af en toe kwam er een hand naar buiten en gloeide het puntje van een sigaret op in de ochtendschemering.

Ze hield een plastic zak in haar hand. Er zat een briefje in dat op de oever was gevonden. Het papier was van een vel uit een gelinieerd collageblok gescheurd en mat zo'n twintig bij vijftien centimeter. De woorden waren met hoofdletters geschreven. Met balpen. Eén regel. Niet ondertekend. Niet het gebruikelijke rancuneuze of zielige afscheid, maar duidelijk genoeg: IK WIL NIET LANGER.

In veel opzichten was een onderzoek bij zelfmoord moeilijker dan bij moord. Bij een moord kon je altijd iemand de schuld geven. Er waren aanwijzingen die je naar de dader voerden, er was een duidelijk patroon aan de hand waarvan je de familie van het slachtoffer kon uitleggen waarom hun geliefde uit hun midden was weggerukt. En als je de reden niet wist, kon je ze vertellen wie de klootzak was die hun leven had vernield.

Bij zelfmoord is het slachtoffer zelf de moordenaar. De schuldige is ook degene wiens verlies het diepst wordt gevoeld. Hij is er niet meer om de schuld voor de dood op zich te nemen, om de natuurlijke woede te incasieren die vrijkomt bij een dergelijk verlies. Wat de dode achterlaat is een leegte die alle pijn en verdriet van de wereld niet kunnen vullen. Vader en moeder, broers, zussen, vrienden en verwanten: ze hebben niemand die ze kunnen straffen voor hun verlies.

Er wordt altijd om straf geroepen als een leven onverwacht verloren gaat.

Daarom moest een rechercheur erop toezien dat elke vierkante centimeter van de moordplek werd opgemeten en in kaart gebracht. Elke sigarettenpeuk, elk weggegooid rommeltje of papiertje moest worden gecatalogiseerd, op vingerafdrukken onderzocht en naar het laboratorium

gestuurd voor analyse. Weersomstandigheden werden genoteerd in het voorlopige verslag. De namen van de verschillende politiemensen en medewerkers van de hulpdiensten werden opgetekend in een logboek. Als er omstanders waren, werden die gefotografeerd. Nummerborden werden gecontroleerd. Het leven van een zelfmoordenaar werd even grondig onderzocht als dat van een moordslachtoffer. Met wie was ze bevriend? Met wie had ze een liefdesrelatie? Was er een echtgenoot? Een vriendje? Een vriendin? Waren er boze burens of jaloerse collega's?

Lena wist alleen wat ze tot op dat moment hadden gevonden: een paar damesgym schoenen, maat negenendertig. In de linkerschoen zat een goedkope ring: twaalf karaats goud met een dof robijntje in het midden. De rechterschoen bevatte een wit Swiss Army-horloge met nepdiamanten op de wijzerplaat. Eronder lag het opgevouwen briefje.

IK WIL NIET LANGER.

Niet echt troostgevend voor de nabestaanden.

Plotseling klonk er een plons, en een van de duikers kwam boven water. Naast hem dook zijn collega op. Zwoegend door het slib op de bodem van het meer sleepten ze het lichaam uit het koude water de koude regen in. Het dode meisje was klein, waardoor al die inspanning overdreven leek, maar al snel zag Lena wat de oorzaak was. Om haar middel zat een zware ketting met een felgeel hangslot dat als de gesp van een riem naar beneden hing. Aan de ketting waren twee cementblokken bevestigd.

Soms kwam een klein beetje geluk goed van pas bij politiewerk. Het meisje had er kennelijk voor gezorgd dat ze niet op het laatste moment kon terugkrabbelen. Als de zware cementblokken haar niet naar de bodem hadden getrokken, zou de stroming haar lichaam waarschijnlijk hebben meegevoerd naar het midden van het meer, waar ze veel moeilijker te vinden zou zijn.

Lake Grant was een kunstmatig meer van zo'n dertienhonderd hectare, en op sommige plekken was het wel honderd meter diep. Onder het oppervlak bevonden zich huizen, optrekjes en hutten waarin ooit mensen hadden gewoond, vóór het gebied in een waterbekken was veranderd. Er waren winkels, kerken, en zelfs een katoenfabriek die de Burgeroorlog

had overleefd, maar tijdens de crisis van de jaren dertig definitief de poorten had gesloten. Dat alles was verdwenen onder het kolkende water van de Ochawahee River om Grant County van een betrouwbare elektriciteitsbron te voorzien.

De nationale dienst voor bosbeheer had een groot deel van het omringende terrein in bezit, ruim vierhonderd hectare die als een monnikskap om het meer lagen. De ene kant raakte de wijk waar de rijkere mensen woonden en de andere kant grensde aan het Grant Institute of Technology, een kleine, maar succesvolle staatshogeschool met bijna vijfduizend studenten.

Van de honderddertig kilometer lange oever was zestig procent in handen van de staatsboswachterij. De plek waar ze nu waren, was het populairst en werd door de plaatselijke bevolking Lover's Point genoemd. Kampeerders mochten er hun tent opzetten. Tieners hielden er feestjes, te zien aan de achtergelaten lege bierflesjes en gebruikte condooms. Soms werd de brandweer bij een uit de hand gelopen kampvuur geroepen en ooit kwam er een melding binnen van een dolle beer, die later een bruine labrador op leeftijd bleek te zijn die van de kampeerplek van zijn eigenaren was weggelopen.

Ook werd er af en toe een lijk gevonden. Eens was er een meisje levend begraven. Verscheidene jongelui, pubers natuurlijk, waren verdrongen door stompzinnige waaghalzerij. De vorige zomer had een kind haar nek gebroken na een duik in het ondiepe water van de inham.

De twee duikers hielden even halt en lieten het water van het lichaam stromen voor ze hun karwei hervatten. Ten slotte gaven ze elkaar een knik en sleepten de jonge vrouw de kant op. De betonblokken trokken diepe voren in de zanderige grond. Het was halfzeven 's ochtends en de maan leek te knipogen naar de zon, die langzaam boven de horizon verrees. De portieren van de ambulance zwaaiden open. De bittere kou verwensend rolden de broeders de brancard naar buiten. Een van hen droeg een betonschaar over zijn schouder. Hij sloeg met zijn hand op de motorkap van het lijkschouwersbusje, waarop Dan Brock zwaaiend met zijn armen wakker schrok, wat een komisch gezicht was. Hij keek de man grimmig aan, maar bleef zitten. Lena kon het hem niet kwalijk nemen

dat hij geen zin had de regen te trotseren. Het slachtoffer ging nergens naartoe, behalve naar het mortuarium. Zwaailampen en sirenes waren overbodig.

Lena liep naar het lichaam. Voorzichtig vouwde ze de plastic zak met het zelfmoordbriefje op en stopte die in haar jack, waarna ze haar pen en notitieboekje tevoorschijn haalde. Met haar paraplu tussen hals en schouder geklemd noteerde ze tijdstip, datum, weersomstandigheden, aantal ambulancebroeders, aantal duikers, aantal auto's en agenten, en de toestand van het terrein. Ook maakte ze aantekeningen van de plechtige sfeer die er hing en van de afwezigheid van toeschouwers. Al die bijzonderheden zouden nauwgezet worden overgetypt voor het rapport.

Het slachtoffer was ongeveer even lang als Lena, een meter zestig, maar veel tenderder gebouwd. Haar polsen waren breekbaar als vogelpootjes. De vingernagels waren rafelig en tot op het leven afgekloven. Ze had zwart haar en was buitengewoon bleek. Waarschijnlijk was ze begin twintig. Het was dat over haar open ogen lag leek net een wattenlaagje. Haar mond zat dicht. Haar lippen waren kapot, alsof ze er van de zenuwen op had gebeten. Of misschien had een vis trek gekregen.

Nu het water niet langer aan haar trok, was ze lichter, en er waren maar drie duikers nodig om haar op de gereedstaande brancard te tillen. Ze zat van top tot teen onder het slijk van de bodem van het meer. Water droop uit haar kleren: een blauwe spijkerbroek, een zwarte fleecetrui, witte sokken, geen gympen, een openstaand donkerblauw trainingsjasje met het Nikelogo aan de voorkant. De brancard kwam in beweging en haar hoofd draaide van Lena weg.

Lena hield op met schrijven. 'Wacht even,' riep ze, want er klopte iets niet. Ze stopte haar notitieboekje in haar zak en deed een stap naar voren. Ze had iets zien oplichten bij de nek van het meisje, iets zilverigs, misschien een halsketting. Fonteinkruid lag als een lijkwade over de keel en de schouders van het meisje. Met de punt van haar pen schoof Lena de glibberige groene ranken opzij. Er bewoog iets onder de huid, die rimpelde als water waarop de regen neerstriede.

Ook de duikers zagen iets golven. Ze bogen zich voorover om het beter te kunnen zien. De huid trilde, als in een horrorfilm.

‘Wat...’ begon een van hen.

‘Jezus!’ Lena deinsde terug toen een kleine witvis uit een snee in de nek van het meisje glibberde.

De duikers lachten, zoals mannen dat doen als ze niet willen toegeven dat ze van schrik in hun broek schijten. Lena legde haar hand op haar borst en hoopte dat het niemand was opgevallen dat haar hart het bijna had begeven. Ze hapte naar lucht. De witvis lag te spartelen in de modder. Een van de mannen raapte hem op en wierp hem in het meer. ‘Vis moet zwemmen,’ zei de leider van het duikersteam bij wijze van grap.

Lena schonk hem een vuile blik en boog zich weer over het lichaam. De snee waaruit de vis tevoorschijn was gekomen zat in de nek, rechts van de halswervels. Ze schatte de wond op ruim twee centimeter. De open huid was rimpelig van het water, maar op één plek was het letsel schoon en recht: het soort snee dat was toegebracht met een vlijmscherp mes.

‘Maak Brock maar wakker,’ zei ze.

Dit was geen zelfmoordonderzoek meer.

TWEE

Frank Wallace rookte nooit in zijn dienstauto, een Lincoln Town Car, maar de stoffen bekleding van de stoelen had de muffe nicotinelucht geabsorbeerd die uit elke porie van zijn lichaam wasemde. Hij deed Lena denken aan Pig-Pen van de Peanuts. Het maakte niet uit hoe schoon hij was of hoe vaak hij zich omkleedde, de stank hing als een stofwolk om hem heen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij, nog voor ze het portier had dichtgetrokken.

Lena gooide haar natte parka op de vloer. Eronder droeg ze een jasje en twee T-shirts om zich tegen de kou te beschermen. Toch zat ze nog te klappertanden, ook al stond de verwarming op zijn hoogst. Het was alsof haar lichaam alle kou had opgeslagen terwijl ze buiten in de regen stond en die pas vrijliet nu ze veilig binnen zat.

Ze hield haar handen voor het ventilatierooster. ‘God, het is ijskoud.’

‘Wat is er aan de hand?’ herhaalde Frank. Met een overdreven gebaar schoof hij zijn zwarte leren handschoen naar beneden om op zijn horloge te kijken.

Onwillekeurig ging er een rilling door Lena heen. Het lukte haar niet de opwinding uit haar stem te weren. Geen agent zou het ooit aan een burger toegeven, maar niets was zo spannend als een moordzaak. Lena zat zo vol adrenaline dat het haar verbaasde dat ze de kou nog voelde. ‘Het is geen zelfmoord,’ zei ze bibberend.

Frank keek zo mogelijk nog geïrriteerder. ‘En dat vindt Brock ook?’

Brock was weer in slaap gevallen terwijl hij in zijn busje wachtte tot de kettingen waren doorgeknipt; dat wisten ze omdat ze vanuit de auto zijn achterste kiezen konden zien. ‘Brock kan zijn eigen gat nog niet vinden,’ bitste Lena. Ze wreef over haar armen om het warmer te krijgen.

Frank haalde zijn flacon tevoorschijn en reikte haar die aan. Ze nam snel een slok. De whisky brandde zich een weg door haar keel naar haar maag. Frank nam zelf ook een flinke teug, waarna hij de flacon weer in zijn jaszak stopte.

‘Er zit een steekwond in de nek,’ zei Lena.

‘Bij Brock?’

Lena schonk hem een vernietigende blik. ‘Bij dat dode meisje.’ Ze boog zich voorover en zocht in haar parka naar de portefeuille die ze in de jaszak van de jonge vrouw had gevonden.

‘Die kan ze zichzelf hebben toegebracht,’ zei Frank.

‘Onmogelijk.’ Ze raakte met haar hand haar nek aan. ‘Het lemmet is hier ongeveer binnengedrongen. De moordenaar stond achter haar. Waarschijnlijk heeft hij haar verrast.’

‘Heb je dat uit een van je studieboeken?’ bromde Frank.

Voor de verandering hield Lena zich in. Frank was nu vier jaar waarnemend commissaris van politie. Alles wat er gebeurde in de drie stadjes die samen Grant County vormden, viel onder zijn gezag. Madison en Avondale kenden de gebruikelijke problemen met drugs en huiselijk geweld, maar Heartsdale ging voor probleemloos door. Hier stond de hogeschool en de welgestelde bewoners duldden geen criminaliteit.

Hoe het ook zij, Frank kreeg iets huftegrigs als de zaken wat ingewikkelder werden. Eigenlijk kreeg hij dat van het leven in het algemeen. Als zijn koffie koud was geworden. Als de motor van zijn auto niet meteen aansloeg. Als zijn pen leeg was. Frank was niet altijd zo geweest. Zolang Lena hem kende was hij al een brompot, maar de laatste tijd lag er aan zijn houding een onderhuidse woede ten grondslag die elk moment tot uitbarsting kon komen. Van het minste of geringste sloeg hij op tilt. In een oogwenk kon hij van hanteerbaar lichtgeraakt veranderen in een pure valserik.

In dit geval was zijn tegenzin min of meer begrijpelijk. Na vijfendertig jaar bij de politie was een moordzaak wel het laatste waarop hij zat te wachten. Lena wist dat hij meer dan genoeg had van zijn werk en van de mensen die zijn pad kruisten. De afgelopen zes jaar had hij twee van zijn beste vrienden verloren. Als hij zo nodig bij een meer moest zitten, dan liefst in het zonnige Florida. Hij had een hengel en een biertje in zijn handen moeten hebben in plaats van de portefeuille van een dood meisje.

‘Ziet er nep uit,’ zei Frank terwijl hij de portefeuille opensloeg. Lena was het met hem eens. Het leer glansde te veel. Het Prada-logo was van kunststof.

Lena keek hoe Frank de doorweekte plastic vakjes probeerde los te pellen. 'Allison Judith Spooner,' liet ze hem weten. 'Eenentwintig. Het rijbewijs is uit Elba, Alabama. Haar collegekaart zit achterin.'

'Een studente dus,' zei Frank zachtjes en in zijn stem klonk een zekere wanhoop door. Het was al erg genoeg dat Allison Spooner op of nabij staatsterrein was aangetroffen. Voeg daarbij dat ze uit een andere staat kwam en aan Grant Tech studeerde, en de hele zaak werd meteen een stuk gecompliceerder.

'Waar heb je die portefeuille gevonden?'

'In haar jaszak. Ze zal wel geen tasje bij zich hebben gehad. Of misschien wilde haar moordenaar dat we wisten wie ze was.'

Hij keek naar de foto op het rijbewijs van het meisje.

'Wat is er?'

'Dat lijkt dat serveerstertje van het eetcafé wel.'

Vanaf het politiebureau gezien stond de Grant Diner aan het andere eind van Main Street. De meeste agenten aten daar hun lunch. Lena liet haar gezicht er nooit zien. Meestal nam ze haar eigen lunch mee en heel vaak at ze niet.

'Kende je haar?' vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd en haalde tegelijkertijd zijn schouders op. 'Het was een knappe meid.'

Dat klopte. Er waren niet veel mensen die mooi op de foto stonden op hun rijbewijs, maar Allison had geluk gehad. Een brede lach toonde witte tanden. Haar haar was naar achteren gekamd zodat haar hoge jukbeenderen goed uitkwamen. Haar ogen schitterden, alsof iemand net een grap had verteld. Dat alles stond in schril contrast met het lichaam dat uit het meer was gehaald. De dood had alle sprankeling uitgewist.

'Ik had geen idee dat ze studeerde,' zei Frank.

'Meestal werken studenten niet in de stad,' wist Lena. Die van Grant Tech werkten op de campus of helemaal niet. Ze mengden zich niet onder de plaatselijke bevolking en de plaatselijke bevolking probeerde zich zo weinig mogelijk met de studenten te bemoeien.

'De hogeschool is deze week dicht in verband met Thanksgiving. Waarom is ze niet thuis bij haar familie?'

Dat wist Lena ook niet. 'Er zit veertig dollar in de portefeuille, dus het was geen beroving.'

Toch keek Frank even in het geldvakje. Met zijn dikke, in leer gestoken vingers haalde hij er een briefje van twintig en twee briefjes van tien uit, nat en aan elkaar geplakt. 'Misschien was ze eenzaam. Toen heeft ze een mes gepakt en er een eind aan gemaakt.'

'Daarvoor moest ze dan wel een slangenmens zijn,' wierp Lena tegen. 'Wacht maar tot Brock haar op de snijtafel heeft. Ze is van achteren neergestoken.'

Frank slaakte een diep vermoeide zucht. 'Wat weet je over die ketting en de betonblokken?'

'We zullen eens bij Mann's Hardware gaan kijken. Misschien heeft de dader ze gewoon in de stad bij de ijzerwareenzaak gekocht.'

Hij deed een laatste poging. 'Weet je het zeker van die messteek?'

Ze knikte.

Frank had zijn blik nog steeds op de foto op het rijbewijs gericht. 'Heeft ze een auto?'

'Als dat zo is, dan staat hij hier niet in de buurt.' Lena ging er nog even op door. 'En tenzij ze twintig kilo aan betonblokken en kettingen door het bos hiernaartoe heeft gesleept...'

Frank klapte de portefeuille eindelijk dicht en gaf die aan haar terug. 'Hoe komt het toch dat elke maandag rottiger is dan de vorige?'

Daar wist Lena niks op te zeggen. De vorige week was al niet veel beter geweest. Een jonge moeder en haar dochttertje waren meegesleurd door een plotselinge vloedgolf. De hele stad moest nog bekomen van het verlies. Het was niet te voorspellen hoe er gereageerd zou worden op de moord op een mooie studente.

'Brad probeert iemand van de hogeschool te pakken te krijgen die toegang heeft tot de administratie en ons het adres van Spooner hier in de stad kan geven,' zei Lena. Brad Stephens had zich van straatagent tot onderzoeker weten op te werken, maar in zijn nieuwe baan deed hij niet veel meer dan in zijn oude. Hij was nog steeds de loopjongen.

'Zodra we hier weg zijn, zal ik contact met Elba opnemen,' bood Lena aan.

‘Alabama heeft Central Time.’ Frank keek op zijn horloge. ‘Waarschijnlijk kun je de ouders beter zelf bellen in plaats van de politie daar zo vroeg op de ochtend wakker te maken.’

Lena keek ook op haar horloge. Het was bijna zeven uur, wat betekende dat het in Alabama een uur vroeger was. Als het in Elba net zo ging als in Grant County was de recherche ’s nachts stand-by, maar hoefden ze pas om acht uur achter hun bureau te zitten. Normaal zou Lena op dit tijdstip net haar bed uit komen en de strijd aanbinden met het koffiezetapparaat. ‘Ik pleeg wel even een beleefdheidstelefoontje zodra we weer op het bureau zijn.’

Het werd stil in de auto; het enige geluid kwam van de regen die over het metaal streek. Een dunne, felle bliksemflits verlichtte de hemel. Lena dook onwillekeurig in elkaar, maar Frank hield zijn blik op het meer gericht. Ook de duikers trokken zich niks van de bliksem aan. Om beurten gingen ze met de betonschaar aan de slag om het meisje van de twee blokken los te knippen.

Franks telefoon liet een hoog, zangerig geluid horen, als van een vogel in het regenwoud. ‘Ja?’ zei hij nors. ‘En de ouders?’ vroeg hij na een paar tellen, waarna hij binnensmonds vloekte. ‘Ga maar weer naar binnen en zoek het uit.’ Hij klapte zijn mobiel dicht. ‘Sukkel.’

Lena concludeerde dat Brad was vergeten om informatie over de ouders te achterhalen. ‘Waar woont Spooner?’

‘Taylor Drive. Nummer 16a. Brad wacht ons daar op, hopelijk, want hij weet de weg nog niet in zijn eigen broekzak.’ Hij zette de auto in zijn achteruit en met zijn arm over Lena’s rugleuning reed hij een eind terug. De bomen stonden dicht op elkaar en alles droop van de regen. Met haar vlakke hand tegen het dashboard zette Lena zich schrap terwijl Frank de auto langzaam naar de weg manoeuvreerde.

‘Dat ze op 16a woont betekent dat ze in een garage zit,’ merkte ze op. De plaatselijke bevolking wilde nog weleens een garage of leeg gereedschapsschuurtje tot iets ombouwen wat in de verte op woonruimte leek, wat ze dan voor exorbitante bedragen aan studenten verhuurden. De meeste studenten wilden zo vreselijk graag van de campus af dat ze niet te veel vragen stelden.

‘De huisbaas is Gordon Braham,’ zei Frank.

‘Heeft Brad dat uitgevonden?’

Ze reden over een hobbel en Franks kiezen sloegen op elkaar. ‘Dat weet hij van zijn moeder.’

‘Hm.’ Lena peinsde zich suf om iets positiefs over Brad te kunnen zeggen. ‘Toch getuigt het van initiatief dat hij erachter is gekomen van wie het huis en de garage zijn.’

‘Initiatief,’ zei Frank spottend. ‘Als dat joch niet uitkijkt wordt zijn kop er nog eens afgeschoten.’

Lena kende Brad nu ruim tien jaar. Frank kende hem al langer. Ze zagen hem allebei nog steeds als een wat sullige jongen, een puber die volledig uit de toon viel met zijn koppelriem hoog om zijn middel gesnoerd. Brad had voldoende jaren in uniform rondgelopen en de benodigde examens gehaald om voor de gouden rechercheurspenning in aanmerking te komen, maar Lena deed dit werk inmiddels lang genoeg om het verschil te weten tussen een papieren promotie en promotie op straat. Ze hoopte maar dat Brads gebrek aan gewiektheid er in een stadje als Heartsdale niet zo toe deed. Rapporten opstellen en met getuigen praten kon hij als de beste, maar zelfs na tien jaar achter het stuur van een patrouillewagen was hij nog steeds geneigd vooral het goede in de mens te zien.

Na amper een week bij de politie had Lena al ontdekt dat niemand door en door goed was.

Zijzelf al helemaal niet.

Op dat moment had ze echter geen tijd om zich druk te maken om Brad. Terwijl Frank een weg tussen de bomen door zocht, bekeek ze de foto’s in de portefeuille van Allison Spooner. Eentje was van een rode streepjeskat die in een plas zonlicht lag. Er was een ongekunstelde opname bij van Allison met een vrouw die waarschijnlijk haar moeder was. Op de laatste foto zat Allison op een bank in het park. Rechts van haar zat een man die wat jonger leek dan zij. Hij had een honkbalpet voor zijn ogen getrokken en zijn rechterhand stak diep in een zak van zijn slobberige broek. Links van Allison zat een oudere vrouw met pluizig blond haar en een dikke laag make-up. Ze droeg een strakke spijkerbroek. Haar ogen stonden hard. Ze had evengoed dertig als driehonderd kunnen zijn. Ze zaten alle drie dicht

tegen elkaar aan. De jongen had zijn arm om de schouders van Allison Spooner geslagen.

Lena liet de foto aan Frank zien. 'Familie?' vroeg hij.

Ze keek nog eens goed naar de foto en bestudeerde de achtergrond. 'Zo te zien is de foto op de campus genomen.' Weer liet ze hem aan Frank zien. 'Zie je dat witte gebouw daarachter? Volgens mij is dat het studentencentrum.'

'Die meid ziet er anders niet als een studente uit.'

Hij doelde op de oudere blonde vrouw. 'Meer alsof ze hier ergens uit de buurt komt.' Ze had een onmiskenbaar ordinaire, gebleekt blonde kleinsteedse uitstraling. Afgezien van de nepleren portefeuille maakte Allison Spooner de indruk dat ze een behoorlijk aantal treden hoger op de maatschappelijke ladder stond. Die twee konden gewoon geen vriendinnen zijn. 'Zou Spooner een drugsprobleem hebben gehad?' opperde Lena. Er was niets wat de verschillende klassen zo met elkaar verbond als speed.

Eindelijk hadden ze de weg bereikt. De achterwielen van de auto draaiden nog een laatste keer rond in de modder en toen reed Frank het asfalt op. 'Van wie was de melding?'

Lena schudde haar hoofd. 'De 911-oproep kwam van een mobiel. De nummerweergave was geblokkeerd. Een vrouwenstem, maar ze wilde niet zeggen hoe ze heette.'

'Wat zei ze precies?'

Voorzichtig, om de vochtige velletjes van haar notitieboekje niet te scheuren, bladerde Lena terug. Toen ze de transcriptie had gevonden, las ze hardop voor: "Vrouwenstem: Mijn vriendin wordt sinds vanmiddag vermist. Ik ben bang dat ze zich van kant heeft gemaakt. 911-telefonist: Waarom denkt u dat ze zich van kant heeft gemaakt? Vrouwenstem: Gisteravond heeft ze ruzie gehad met haar vriendje. Ze zei dat ze zich ging verdrinken bij Lover's Point." De telefonist probeerde haar aan de lijn te houden, maar ze hing op.'

Frank zweeg. Ze zag hem slikken. Hij liet zijn schouders hangen en leek zo net een bendelid achter het stuur van een vluchtwagen. Vanaf het moment dat Lena in de auto was gestapt, had hij zich verzet tegen de mogelijkheid dat er moord in het spel was.